

[Finansministeren.]

fra 19,9 til 24,4, d. v. s. med 4,5 pct., det er 2,2 pct. om året. Det er den stærkeste stigning, vi har haft i hele efterkrigstiden. Der ligger en lang række forklaringer bag, men jeg gør opmærksom på, at det var her, det store spring fandt sted. Så havde vi regeringen Hans Hedtoft; under den faldt beskatningsprocenten med 2,8. Det er i øvrigt den eneste regering, under hvilken denne procent er faldet; hvorvidt det var økonomisk helt korrekt, at det fandt sted, kan man diskutere. Men der er jo en ejendommeligt modsætning mellem den stadige agitation fra venstres og de konservatives side om, at det er socialdemokratiske regeringer, der har sat skatten i vejret her i landet, og så de faktiske forhold: under regeringen Knud Kristensen på 2 år en stigning på 4,5 pct. — en voldsom stigning i det samlede skattetryk — under regeringen Hans Hedtoft en nedgang på 2,8 pct.

Hvad er der så sket siden? I de 3 år under regeringen Erik Eriksen steg skatte trykket med 3 pct., det vil sige 1 pct. om året — ikke 2 pct. om året som under Knud Kristensen; men det var en betydelig stigning år for år. Og endelig: i de 6 år, hvor jeg har været finansminister, har der fundet en samlet stigning sted på 3,6 pct., det er 0,6 pct. om året.

Man kan ikke få andet ud af en undersøgelse af tallene — hvis man ikke kun interesserer sig for det første og det sidste tal, men interesserer sig for, hvad der faktisk har fundet sted — end at det er under de to borgerlige regeringer her i efterkrigstiden, at langt den største stigning i skatte trykket har fundet sted. Jeg har ikke nogen som helst interesse i at sige, at det kunne være undgået, men jeg har den interesse, at nu må det én gang for alle slås fast, at påstandene om denne grådighed fra statens side under socialdemokratiske regeringer ikke kan dokumenteres talmæssigt.

Dernæst kunne det interessere mig at sige et par ord om, hvad pengene er brugt til. Oppositionens ordfører, især det ærede medlem hr. Anders Andersen, opholdt sig udførligt ved den stigning, der har været i de offentlige udgifter, og som har ligget bag den stigning i skatterne, jeg har gennemgået. Det forekommer mig, at de synspunkter, der blev fremført, giver et ensidigt —

jeg vil egentlig nødig, da det er første gang, det ærede medlem er ordfører under finanslovdebatten, sige: et fortegnet billede af den økonomiske udvikling — jeg tror ikke, det har været det ærede medlems mening — men jeg vil i hvert fald sige: et stærkt ensidigt billede af den økonomiske udvikling og de offentlige budgetters indflydelse herpå.

Jeg vil gerne have lov at fremdrage følgende: for det første er det på ingen måde rigtigt, når man forsøger at give indtryk af, at den grådige statsmagt beslægtet meget væsentlige dele af stigningen i nationalindtægten. Det er rigtig nok, at de offentlige udgifter er steget noget stærkere end nationalproduktet. Undersøger man samtlige offentlige udgifter både til drift, til anlæg og til udlån, vil man se, at den andel, de udgør af nationalproduktet, er øget fra 20 til 23 pct. i de sidste 10 år; men denne stigning er jo indtruffet i en periode, hvor nationalindtægten er øget meget stærkt. Ser vi væk fra stigningen på grund af prisændringer og ser på den reelle stigning, viser det sig, at nationalindtægten i disse 10 år er øget med $\frac{1}{3}$. Det beløb, der står tilbage til borgernes frie disposition, er således samtidig forøget meget væsentligt, et forhold, der afspejler sig i en stærk vækst i såvel det private forbrug som i de private investeringer. Vi ser også her i tal — hvad man ganske går uden om fra oppositionens side — at der er blevet mere og mere til borgernes rådighed. Påstanden om, at statens grådighed har medført, at borgerne har fået det ringere og ringere, hører ingen steder hjemme, og de ærede medlemmer må jo da også have skyklapper på, når de færdes ude i befolkningen, hvis de kan fremsætte sådanne påstande.

Hertil kommer så for det andet, at de offentlige udgifter i meget væsentlig udstrækning kommer borgerne til gode i form af udvidede og forbedrede ydelser fra det offentlige. En meget betragtelig del af udgiftsstigningen vedrører således børn og unge i form af sociale udgifter og udgifter til uddannelse, og gamle i form af folkepension. Den stærke vækst på disse områder skyldes ikke alene, at ydelserne er sat op, men står bl. a. i forbindelse med forskydningerne i befolkningens aldersfordeling, idet antallet af unge under uddannelse og